

до вечерь. Потърси изъ гората нѣщо да си хапне, но всичко бе покрито съсъ снѣгъ—нищо не намѣри, само й прѣмръзнаха краката.

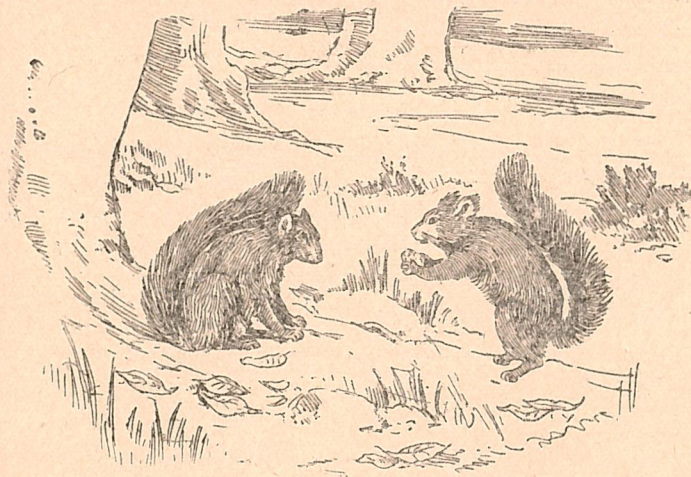
Така се измени седмица-двѣ. Ослабна нашата катеричка, а храна все не намираше. Изведнѣжъ тя си спомни за съсъдката си: «Да се опитамъ да отида при нея. Тя събираше лѣтосъ много храна. Дали не ще ми даде нѣщичко? А на лѣто азъ ще и върна всичко».

Тихо потропа тя на вратата на трудолюбивата катеринка.

— Кой е тамъ?

— Азъ . . . твоята съсъдка.

Тя отвори вратата и като видѣ нещастната, ослабнала и треперяща отъ студъ своя приятелка, веднага разбра работата.

— А . . . ти ли си съсъдко, заповѣдай, заповѣдай на топло! Ела тукъ си сгрѣй краката въ мѣха, па ще ти дамъ и жълади и орѣшки да си хапнешъ . . .

— Ха така, сгрѣй се! Ха хапни си, гризни си отъ моя обѣдъ. Азъ вижъ, живѣя си самичка и много ми е мъчно. Хайде да живѣемъ заедно до лѣтосъ, а тогазъ заедно ще работимъ, ще се трудимъ, и ще си помагаме единъ другъ.

И двѣтъ катерички заживѣли заедно.

Заедно живѣятъ тѣ и до днесъ, заедно се и трудятъ.